

ע"פ 4337/15 - טליה שוקרון נגד מדינת ישראל, ד"ר א.א.

בבית המשפט העליון

ע"פ 4337/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: טליה שוקרון

נ ג ד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. ד"ר א.א (המתלוננת)

בקשה לעיכוב ביצוע יתרת תשלום הפיצוי

בשם המבקשת: עו"ד מנחם רובינשטיין
בשם המשיבות: עו"ד ד"ר בת-עמי ברוט

החלטה

בקשה לעיכוב תשלום יתרת סכום הפיצוי שנפסק לחובת המבקשת בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י' אמסטרדם) בעקבות הרשעתה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, איומים והחזקת סכין. יתרת הפיצוי עומדת עתה על 28,000 ש"ח.

המבקשת הורשעה בעבירות הנזכרות לאחר שתקפה רופאה פסיכיאטרית שטיפלה בה, דקרה אותה בסכין

עמוד 1

ואימה עליה כי תהרוג אותה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חתכים בפניה ובידיה וחבלות על גופה. כף ידה של המתלוננת נותחה ונדרשו תפרים כדי לטפל בחתכים שבפניה ובידיה. על המבקשת הושתו חמש שנות מאסר לריצוי בפועל וכן תשלום פיצוי למתלוננת בסך של 30,000 ש"ח שישולמו ב-30 תשלומים חודשיים. בית משפט קמא הדגיש כי נוכח מצבה הכלכלי הקשה של המבקשת לא יושת עליה גם קנס כספי.

המעוררת הגישה ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין בעניינה, ובצדו בקשה לעיכוב תשלום יתרת הפיצוי בסך של 28,000 ש"ח. בבקשה נטען, כי המבקשת, המרצה עתה את עונש המאסר שהושת עליה, היא קשת יום ואין מי שיסייע לה, ועל כן היא אינה יכולה לעמוד בתשלומי הפיצוי כל עוד היא נמצאת במאסר. המבקשת מדגישה שערעורה מופנה גם כלפי רכיב הפיצוי בגזר הדין. לטענת המבקשת, דחיית בקשתה עלולה להביא לכך שסכום הפיצוי יגדל משמעותית בשל ריבית שהחוב עלול לצבור.

בתשובתה טוענת המדינה כי דין הבקשה להידחות. יצוין, כי בתשובת המדינה הובאה גם עמדת המתלוננת (המשיבה 2) המתנגדת אף היא לקבלת הבקשה. לטענת המשיבה, סיכויי הערעור של המבקשת אינם גבוהים. נטען, כי ממילא עובדות הפרשה אינן שנויות במחלוקת והערעור נסוב בעיקרו על סעיף העבירה שבו יש להרשיע את המבקשת, כך שאף אם ערעור המבקשת על הכרעת הדין יתקבל - תיוותר הרשעה מסוימת על כנה. עוד נטען, כי סיכויי הערעור על רכיב הפיצוי נמוכים אף הם נוכח הנזק המשמעותי שנגרם למתלוננת, כפי שזה בא לידי ביטוי בתסקיר נפגעת העבירה שהוגש לבית משפט קמא. לטענת המדינה, אף מאז הנוחות אינו נוטה לעבר קבלת הבקשה שכן הפסיקה עמדה על כך שחיסרון כיס אינו מהווה עילה לקבלת בקשה לעיכוב ביצוע וכי ממילא לא נטען כי המבקשת תתקשה להיפרע מן המתלוננת ככל שערכאת הערעור תתערב בעונש הפיצוי שהושת על המבקש.

דיון והכרעה

לאחר העיון, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בית משפט זה עמד לא פעם על כך שפיצוי המושת בהליך פלילי (לפי סעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) נושא מאפיינים אזוריים, הן מבחינת המהות והן מבחינת סדרי הדין (ע"פ 3420/15 גודה נ' מדינת ישראל (16.6.2015)), ומכאן שהשיקולים לעיכוב ביצוע תשלום פיצוי שהושת במסגרת הליך פלילי, יהיו דומים לאלה הנדונים במסגרת בקשה לעיכוב ביצוע חיוב כספי - מאזן הנוחות וסיכויי הערעור. ראשית, נראה כי שיקולי הערעור אינם מטים את הכף לעבר קבלת הבקשה. נוכח אופי הערעור, שבמוקדו שאלת סעיף העבירה שבו יש להרשיע את המבקשת ואין בגדרו מחלוקת באשר לעצם אירוע התקיפה, ובהתחשב בפגיעות המשמעותיות שנגרמו למתלוננת בעקבות התקיפה - נראה כי יש קושי לומר כי לערעור המבקשת - למצער בעניין רכיב הפיצוי - סיכויים טובים. שנית, באשר למאזן הנוחות - נראה כי גם שיקול זה אינו מטה את הכף לעבר קבלת הבקשה. כאמור בתשובת המדינה, אכן לא נטען ולא הוכח כי המבקשת תתקשה להיפרע מן המתלוננת ככל שערכאת הערעור תתערב בגובה הפיצוי שהוטל על המבקשת. בנוסף, על-פי הפסיקה, מצב כלכלי קשה אינו מהווה, כשלעצמו, שיקול בבחינת בקשה לעיכוב ביצוע. מה גם שמצבה הכלכלי של המבקשת עמד לנגד עיניו של בית משפט קמא, אשר סבר כי האיזון בין קשייה הכלכליים לבין הפגיעה המשמעותית במתלוננת, מחייב אמנם השתת פיצוי, אך מצדיק את פרישתו לתשלומים ובשל כך אף נמנע מהטלת קנס.

אין באמור כדי למנוע מן המבקשת לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שבסמכותו לפרוס או לדחות תשלום חוב ככל שימצא כי קיים צידוק לכך לאחר בחינת יכולתיה של המבקשת (ראו סעיף 1(6) ו-5(ב) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל (15.1.2009)).

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' בחשון התשע"ו (19.10.2015).

ש ו פ ט
